

Emma Heatherington

Jövő karácsonykor

EMMA HEATHERINGTON

Jövő
karácsonykor

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Maybe Next Christmas

Copyright © Emma Heatherington, 2024

Hungarian translation © 2025 by Gábor Emma

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
GÁBOR EMMA

Szerkesztette
BALOGH ALEXANDRA

ISBN 978 615 104 070 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Belív nyomdai előkészítése KENYÓ ILDIKÓ
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

1. FEJEZET

Bea

*London, Carnation Hotel
December 24.*

– El fog késni, Miss Beatrice! Ha szabad javasolnom, induljon el a repülőtérre, mielőtt ideér a hóvihár, és ne foglalkozzon már a lényegtelen apróságokkal!

Legkedvesebb munkatársam és bizalmasom, Leroy megkocogtatja elegáns arany karóráját a makulátlanul fehér ing mandzsettája alatt, miközben a szálló nyitott bejárati ajtaján át besüvít a metsző, decemberi szél.

Odakint finom porhó borítja a lépcsőt. Leroy biccent felém, majd szorosan összehúzza magán a sötétzöld és arany egyenruha kabátját. Lenyűgöz, hogy a munkahelyem London egyik legszebb városrészében található. Az utca túloldalán a Kensington-palota áll a fagyosan szikrázó téli fényben, a királyi park évszázados fáit ködbe burkolja a varázslatos reggeli pára.

A kinti hideget jólesően ellensúlyozza a bensőséges, finoman elegáns ünnepi hangulat idebent a kis szállodában, ahol dolgozom.

Csilingelő dallamok szállnak az előcsarnokon át. A hotel állandó lakója, Nana, a fekete-fehér skótzuhászkeverék a kandalló előtt szunyókál. Középen hatalmas fenyőfa áll, rajta a ragyogó kék, ezüst és piros gömbökkel, amelyeket még a Harrodsban vásároltam, amikor

véget ért a november, és hivatalosan is megérkezett a karácsony.

Az előrejelzés is megmondta, hóviharra számíthatunk. Miközben London felkészül a lezárásokra ezen a csontig hatolóan hideg karácsonyon, én egyre csak halogatom az indulás pillanatát, és ennek nem az időjárás az oka.

– Már megint feleslegesen idegeskedik, Leroy. Ne aggódjon, kedvesem! – válaszolok, miközben még egyszer gyorsan körbejárom a vörös-arany színekkel berendezett fogadóteret, és mindent megigazgatok, a vaskos, magas, krémszínű gyertyáktól kezdve a színpompás, mikulásvirágból és szegfűből összeállított asztaldíszeken át egészen az *Üdvözljük Londonban!* brosúrákig. – Kézben tartom a dolgokat, ne féljen! Van még idő.

Valóban van még idő, és valóban mindent kézben tartok. Mint mindig.

Kensington legfényűzőbb és legelbűvölőbb ötcsillagos boutique hotelje, a Carnation Hotel vendégkapcsolati igazgatójaként büszke vagyok arra, hogy mindig mindenem rajta tartom a szemem. A szálloda patinás eleganciája szöges ellentétben áll gyermekkorom helyszínével, a vidéki Írországgal, ahol kitanultam a vendéglátás minden csínját-bínját, és kipróbáltam mindent: mosogattam, dolgoztam a helyi kocsmában és szerveztem varázslatos esküvőket romantikus ír kastélyszállóban.

A londoni Carnation Hotel maga a megtettesült stílus, mégis melegséget és régimódi bájt áraszt. A hotelben, melynek borvörös falain eredeti olajfestmények fogadják a vendégeket, nincs két egyforma szoba – minden egyes lakosztályt nagy szeretettel és odafigyeléssel rendezett be a tulajdonos, aki már a kilencvenes éveit tapossa, de még azért beköszön hébe-hóba.

Eredetileg csak átmeneti időre helyeztek át ide az otthoni szállodámból, de én már akkor tudtam, hogy megtaláltam a helyemet, amikor beléptem a hívogató, régi vágású

falak közé. Ráadásul egy olyan elhivatott csapat fogadott be valódi családként, amely az ötcsillagos szolgáltatásnál is messze sokkal többet ad a vendégeinknek.

Leroy, ez a szelíd óriás második generációs jamaicai. A szülei a nagy karibi bevándorlási hullám idején érkeztek az országba. Ő maga is éppolyan jellegzetes alakja a hotelnek, akár a festmények és a bútorok. Az esze úgy vág, mint a metsző szél odakint, ami füttyülve süvít be minden sarokba, a mosolya pedig melengető, mint a fenséges kandallóban táncoló tűznyelvek.

Leroy köszöntött elsőként azon a három évvel ezelőtti napon a Carnation Hotel fényes bejárati ajtajához vezető lépcsősor tetején. A több mint harmincéves korkülönbség ellenére azóta olyan barátság formálódott közöttünk, amittől szinte túlcserbul a szívem.

– Maga pont olyan, mint az én Coralom – mondja el nekem hetente legalább egyszer, visszaemlékezve élete szerelmére, aki egykor ugyanazt a munkát végezte, amit én most. – Ő mindig nyugodt maradt, bármilyen zsúfoltak voltak is a karácsony előtti napok.

– Maga meg pont olyan, mint a világ minden jósága egy Leroy-masnival átkötve – felelem.

Hol is tartottam?

– Ja igen, a holnapi vacsorafooglalások – fordulok oda a recepcióspult mögött ülő Sitához, miközben Leroy az égnek emeli a tekintetét, és újra megkocogtatja a karóráját. – Tudom, hogy neked ez lesz az első, Sita, de itt, a Carnation Hotelben a karácsony napja... mit is mondhatnék... *mesés*. A legkisebb hibát sem engedhetjük meg a távollétben.

Sita erre csak az égre emeli fekete szemét, amire én kuncogok.

Persze igazuk is van. Tényleg túl nagy feneket keríték a dolgoknak, de mit tegyek, imádom ezt a helyet, és a legapróbb feladatokat is élvezem. Soha nem végzek fél munkát.

De talán csak halogatom az elkerülhetetlent. Talán nem akarok arra gondolni, hogy hamarosan hazamegyek Írországba karácsony ünnepére – már egy hete alig alszom; az őszinte izgalom, a várakozás és a szorongató feszültség keveréke miatt nem jön álom a szememre.

– Jól van... azt hiszem, semmit nem hagytam ki. Vagy mégis?

Látom, hogy Leroy és Sita lemondóan összenéz, miközben gyorsan végigfutok a számítógépes foglalási rendszeren. Kiveszem a tollat a fülem mögül, és lefirkantok néhány utasítást a recepcióspulton heverő vaskos jegyzetömbre.

– Ezt e-mailben is elküldhettem volna, de egy kézzel írt feljegyzés néha sokkal hatékonyabb – szólok, miközben leírok néhány gondolatot Sitának.

Az első benyomás a legfontosabb.

A szemkontaktus elengedhetetlen.

Tégy meg mindent, amit csak tudsz!

Az emberek arra fognak emlékezni, milyen érzéseket keltettél bennük, nem arra, amit tettél vagy mondtál.

Az „érzéseket” szót aláhúzom, Sita nem kis mulatóságára.

Lehet, hogy sziruposan hangzik, de annak a családnak vagy izgatott párnak, akik idehozzák a gondosan félretett pennyjeiket, hogy néhány napot luxusban tölthessenek el, mindez nagyon is sokat számít.

– Miss Beatrice, mind tudjuk, mennyire odafigyel a *részletekre* – mondja Leroy, és kiválóan utánozza dallamos ír akcentusomat. – De elég lesz már a sürgölődésből és a beszédből. Indulás! Most rögtön. *Adiós. Au revoir. Slán.* Kérem!

A kezemet tördelem.

– Ne felejtsek el, hogy ma délután lesz egy késői kijelentkezésünk! – emlékeztetem őket, miközben felveszem a sárga kabátomat, és megigazítom sötétbarna, vállig érő, göndör fürtjeimet. – Tudják, az amerikai pár azzal az ara-

nyos hároméves kisgyerekekkel. Nem számítunk fel érte fel-
árat. Végül is karácsony van.

Sita bólint.

– Nagyon kedves vagy, Bea. De ezt már legalább öt-
ször elmondtad – mosolyog. A babaarcú, hatalmas barna
szemű Sita meghallgatásokra jár a West End színházaiba.
Sitánál festeni sem lehetne szebbet, és a személyisége épp-
olyan bájos, mint a megjelenése.

– Nem tehetek róla, én már csak ilyen túlbuzgó vagyok.
Jó, jó, tudom, hogy mindent kézben tartasz, szívem – mon-
dom neki, mire Sita elmosolyodik. – Tudom, hogy még
csak nemrég kezdted itt, de nyugodtan szólj bármikor,
hogy fogjam be a számat, és bízzak benned. Túl sokat jár
a szám, nem igaz, Leroy?

Leroy úgy tesz, mint aki becipzározza a száját, mire
mindannyian nevetésben törünk ki.

– Tudom, hogy nem fogod elfelejteni, de hétfő-
re a Kensington-lakosztályt lefoglaltuk egy ötcsillagos
VIP-vendégnek, aki álnéven jelentkezett be, Johnny...

– ...Madrid – szakít félbe Sita. – Amint meglátom, rö-
gön tudni fogom, ki az.

– Remek.

– Tudom, hogy tökéletesen meg kell őriznem a nyugal-
mamat, még akkor is, ha tényleg Tom Hanks az illető.

– Pontosan.

– Miss Beatrice!

– Megyek már, megyek már – mormolom. Nehezen
állom meg, hogy ne ellenőrizzem még egyszer. – Jaj, any-
nyira hiányozni fogsz, Nana!

A szálló négy lábú lakója a mancsán nyugtatja a fejét
a ropogó tűz előtt. A látványtól repes a szívem. Nanát
Leroyjal együtt neveztük el. Kölyök volt még, és az utcán
koldult, amikor rátaláltunk, nem sokkal azután, hogy el-
kezdtem itt dolgozni. Azóta családtaggá vált, és el sem
tudnánk képzelni az életünket nélküle.

– Nana és én jól ismerjük az életet – emlékeztetem a kollégáimat, miközben megborzolom a kutya puha, fekete-fehér bundáját, és belenézek nagy, álmos szemébe. – A napi sétáinkon *minden* titkomat elmondom neki, és ő nem árulja el senkinek, és nem ítélkezik, igaz, Nana?

Lehajolok, és nyomok egy pusztit a feje búbjára. Belül mardos a fájdalom, hogy búcsút kell vennünk karácsony előtt. Mindig is utáltam búcsúzkodni. Most is, pedig csak hét napról van szó, ráadásul már időtlen idők óta várok arra, hogy együtt lehessenek a szüleimmel.

– Gondoskodni fogunk a kis barátjáról, ígérjük – mondja Leroy. – Kivéve persze az ilyen hideg napokon, amikor reggel még sötétben kellene kivinnünk, este pedig lépni is alig lehet majd a hóban.

– Leroy!

– Csak vicceltem. Délután viszem sétálni a kutyát pontban négy órakor, ahogy maga is mindig szokta – nevet a kapuőrünk. – Ide figyeljen, Londont nem kell féltennie, meg fogja várni! Menjen csak haza a kedves családjához! Mindjárt itt a karácsony, és maga nemcsak megérdemli ezt a kis pihenést, de szüksége is van rá, Miss Beatrice.

– Mindjárt itt a karácsony, és valóban szükségem van a pihenésre – ismétlem meg sóhajtva a szavait. – Ráadásul hét teljes napig Seannal leszek, ha gyáván elbliccelem a tervemet, és ha Sean el tud szakadni a drágalátos tanyájától. Imádkozzanak értem, kérem!

Leroy az égnek emeli fáradt, karikás szemét.

– Nahát, nézze, valaki megpiszkálta a gömböket a fán, nem gondolja? – kérdezem, és megigazítom puha, piros sálamat, mielőtt végre valóban elindulok. – Minek vesszük ezeket a túlárzott, menő díszeket, ha aztán...

Leroy kedvesen, de határozottan megfogja a két vállamat, a szálloda nehéz, aranyszínű, kétszárnyú bejárati ajtaja felé fordít, és kitol rajta.

Az utca túloldalán a hóborította Kensington Gardens szikrázik a reggeli fényben. Sok munkahelyi és magánéleti gondomat oldottam már meg itt, ez a hely lelkem örök lakója lett.

– Hát akkor, nagy levegő – suttogja Leroy, amikor megállunk a kapuban.

– Menni fog – suttogom.

– Menni fog – visszhangozza. – Mindannyian nagyon szeretjük, és hiányozni fog, de úgy gondoljuk, hogy már igazán megérdemli a pihenést. Sean miatt pedig ne aggódjon! Nagyfiú már.

Ebben nem vagyok biztos.

– Azért csak bánjon vele finoman! – mondja Leroy.
– Sean igazán derék legény, csak épp nem magának való. Nincs ezzel semmi baj.

Leroy megfogja a súlyos, kerek fogantyút, és kinyitja az egyik ajtószárnyat. Biccentve elmosolyodik, majd megbillenti a cilinderét, Sita pedig meleg mosollyal indít utamra.

– Boldog karácsonyt, Bea! – kiált utánam szállónk védjegye, a nagy csokor vörös szegfű mögül. – Csomagoltál vörösbársony-tortát az anyukádnak?

– Igen, csomagolt – feleli helyettem Leroy. – Vigyázzon, mert még képes lesz újra visszafordulni!

– Ne felejtsd el: *te* is fontos vagy! – szól Sita. – Ha szükséged van ránk, csak írd üzenetet. Te is fontos vagy!

Ezt nem fogom elfelejteni. Ezekre a szavakra szükségem van. A szemem ég a visszatartott könnyektől, ha arra gondolok, mi vár most rám és Seanra az év legszebb napjain.

– A józan ész és a tiszta szív mutatja majd az utat – biztat Leroy, és a szemembe néz, míg az arcomba csap a jéghideg szél. – Mi pedig mindig visszavárjuk.

Azt hiszem, képtelen leszek tovább magamban tartani a fojtogató sírást.

– Csak vigyázzon magára, rendben? Gondolok majd magára – mondom Leroynek. Ő olyan szélesen mosolyog rám, hogy a szívem is belesajdul. Vidám mosolya éles ellentétben áll szomorú szemével, amely komoly nehézségekről árulkodik. Tudom, hogy valamit titkol előlem.

De mielőtt a gondjairól faggathatnám, a taxi, amely időközben megérkezett, rám dudál.

– Vigyázni fogok, kedvesem – szól utánam. Hozza a barna bőrröndömet, míg óvatosan lelépdelünk a lépcsőn a patinás Kensington Court épületegyüttes előtti széles járdára. – Ne aggódjon! Adja át üdvözetemet a mamájának és a papájának, rendben? No meg Patsinek is!

– Átadom – mormolom, és már most rám nehezedik a bűntudat súlya, ahogy Seanra gondolok. – Egy hét múlva találkozunk! Addig is minden jót!

– Magának is! – feleli Leroy. – Kellemes ünnepeket!

A fagyos szél belém fojtja a szuszt, míg eltipegek a taxiig, és egyre messzebb kerülök a Carnation Hoteltől, amely második otthonommá vált, egyre messzebb Sitától és Leroytól, és attól a helytől, amely meleg otthonosságával sokkal több számomra, mint egy egyszerű munkahely.

De hazamegyek karácsonyra! Megyek az én drága családomhoz. És hogy végre tiszta vizet öntsek a pohárba Seannal. Túl sokáig színleltem már, és túl régóta söpröm a szőnyeg alá a valódi érzéseimet. A puszta gondolattól összeszorul a gyomrom, de nem, menni fog! Muszáj lesz.

Csak le ne késsem a járatomat!

2. FEJEZET

Ollie

London

December 24.

Le fogom késni a járatomat.

– Nyugi, Ollie! Odaérünk. Bízz bennem!

Országos cimborám és szobatársam, Scott megtesz minden tőle telhetőt, hogy átverekedje magát az őrült, karácsony előtti forgalmon, és időben kijuttasson a repülő-terre. Scott már tíz éve, diákkorom óta a legjobb barátom, amióta a messzi Donegalból Londonba érkeztem.

A mindig töretlen lelkesedése volt az egyik dolog, ami azonnal hozzá vonzott – ehhez még hozzájárult a bájos liverpooli akcentusa, és az is, hogy mindketten rajongunk az edzőtermekért és Anglia legjobb csapataáért, a Liverpool FC-ért. Ha még azt is hozzátesszük mindehhez, hogy mi voltunk az egyedüli fiúk az egyetemen, akik ápolónak készültek, fikarcnyi kétség sem merül fel, hogy miért ő a legfőbb támaszom. Volt is miben támogatnia mostanában. Scott igaz barátom, és tudom, hogy mindig mellettem áll.

De azért jobb, ha nem becsüljük alá a szentestei forgalmat Londonban, hóvihar idején, és az én idegeim sincsenek már acélból az Erzsébet Királynő Kórház kardiológiai osztályán lehúzott tízórás maraton után. Eseménydús műszakon vagyok túl: három sürgős esetünk volt, amelyek közül az egyik a műtőben végződött, és hozzá jött még

egy téves riasztás, amikor egy megnyerő öregúr mellkasi panaszairól kiderült, hogy azok csak az idejekorán megkezdett ünnepi lakomázás következményei.

Miközben dudálnak az autók, és a híres, piros londoni buszok a sávok között cikázva szállítják a városba a vásárlók seregét, igyekszünk kijutni a sűrűjéből, hogy időben odaérjünk a Heathrow repülőtérre. Jobb lett volna, ha vonattal vagy metróval megyek, de Scott ragaszkodott hozzá, hogy kivisz autóval. A vihar most nagyon nem jött jól, én a végletekig kimerült vagyok, Scottnak meg be nem áll a szája, ami csak tovább tépázza zilált idegeimet.

– Ugye tudod, milyen sokat jelentett Jane-nek, hogy beugrottál helyette az éjjel? – kérdezi, miközben sebesen kikanyarodik az M4-re. Az ablaktörlők cikázva söprik le a szélvédőről a havas lucskot. – De most komolyan, Ollie, ez nagyon rendes volt tőled. Ezt bírom annyira bennetek a hármas kardiológián, hogy összetartotok. Mint egy igazi csapat! Akikkel én húzom az igát a sürgősségi osztályon, azok akkor sem cserélnének veled műszakot, ha a földön fetrengve haldokolnál. Oké, csak viccelek, de hidd el, nem túlzok!

Scott mindennel foglalkozik, csak a Heathrow-ra vezető forgalmas úttal nem, ami nem enyhíti a szorongásomat. Ahogy a műszerfalon villogó óra sem, amely mintha kétszeres sebességre kapcsolt volna, ráadásul a reptéri alkalmazás által küldött értesítések egyfolytában figyelmeztetnek, hogy megy az idő. Miért telik mindig olyan gyorsan, amikor örült rohanásban vagyunk? A mobilomon a Google Maps szerint autóval huszonöt perc innen a kettes terminál.

– Jane szerette volna, ha a kislánya találkozik a Mikulással tegnap este – folytatja Scott, és elcsuklik a hangja, ami annyira jellemző rá; bár az is igaz, hogy szörnyen másnapos, amitől a szokásosnál is érzelmesebbé és fennköltebbé válik. – Tudod, néha tényleg azt hiszem, a szívem

már olyan kemény, mint ez a jeges út. Mindannyian át-
éltük már ezt a kórházban, nem igaz? Az élet gyakran egy
hajszálon függ, a halál szinte mindennapos. Ez mindenkit
megkeményít, Ollie. De ez a gesztus, barátom, ez igazán
önzetlen lépés a karácsony szellemében, ez aztán meg-
olvasztotta a jeges szíveket.

A hatás kedvéért még mellbe is vág, aztán csendben
ülünk egy darabig, az autópályán kilométereken át csak
a BBC Radio 2 szól. Mindketten tudjuk, hogy nem sok esé-
lyünk van rá, hogy elcsípjem a járatomat. A bemondók is-
merős hangja kicsit sem enyhít a szorongásomon, de még
Elton és Ed Sheeran vidám éneke sem, akik dalban kíván-
nak mindannyiunknak boldog karácsonyt.

Végre közeledünk a repülőtér leajtójához. Épp arra
gondolok, hogy ez már valami, de ekkor az előttünk ha-
ladó kocsisort megállítja egy közlekedési lámpa, és én
tudom, hogy túl sokáig lesz piros ahhoz, hogy időben
odaérjek. Előttünk a dugó egyre hosszabb és lassabb lesz,
végül teljesen beáll.

Mi sem mozdulunk.

– Nem igaz már!

Scott mereven nézi a lámpát, mintha ezzel bármit is el-
érhetne.

– Nem mozdul a sor, Scott. Tényleg meg sem mozdul –
szólok, és megfogom a Golf ajtajának fogantyúját. A lám-
pa végre zöldre vált, de jó, ha egy méternyit haladtunk
előre. – Szerintem itt már simán kiugorhatnék. Innen már
mehetnék gyalog is, nem érdekel, hogy havazik. Mit gon-
dolsz? Menjek gyalog? Scott?

Bármennyire is jóleső melegséggel töltött el, hogy elő-
ző este ünnepi gesztusként beugrottam jóbarátunk, Jane
helyett, most nem jótévőnek, sokkal inkább a mogorva
Scrooge-nak érzem magam.

Legszívesebben a falba verném a fejem, amiért nem
gondolkodtam előre.

December 24. van, és nekem vissza kell jutnom Írországra apához. Ha nem vállalom be ezt az utolsó pillanatos éjjeli műszakot, akkor kialudtam volna magam, időben felkelek, és már rég a reptéren lennék.

Igazán nem élet-halál kérdés lekésni egy járatot. Tudom, hiszen látok abból eleget a munkahelyemen nap mint nap. De most tényleg fontos, hogy hazaérjek a családomhoz szentestére.

Már számoltam a napokat. Hetek óta vágtam a centit. Annyit ígérgettem apának, hogy egyszerűen nem tehetem meg vele, hogy lekésem a repülőt karácsonykor, csak azért, mert hülye voltam, és elaludtam.

– Ha én egyszer megígértem, hogy elviszlek a kettes terminál kapujáig, akkor el is viszlek a kettes terminál kapujáig! – feleli Scott, és előredől a sofőrülésen, mintha ezzel felgyorsíthatná a forgalmat. – Nézd, elindultunk! Látod, haladunk! Pár perc, és ott leszünk a bejáratnál. Nem is, pár másodperc! Megállok, és te kiugrasz. A könnyes búcsútól most eltekintünk, haver.

Amúgy sem vagyok az érzelgős búcsúzkodás híve, főleg, hogy pár nap múlva úgymint újra találkozunk Scott-tal Londonban. Rendelünk kaját, ahogy szoktunk, filmeket nézünk, szombatonként szurkolunk a Liverpoolnak a tévé előtt, na meg gyúrunk az edzőteremben, és emellé jönnek még az őrült, tízórás műszakok a kórházban a bent fekvő és ambuláns pácienseinkkel.

– Szerinted fehér karácsonyunk lesz, vagy még ne kiabáljuk el? – kérdezem, és a fejtámlának döntöm a fejem. Szánalmas próbálkozás, hogy meglássam a helyzetben a pozitívumot, tudom én.

A BBC szerint még csak ezután jön a vihar java, de abból, amit a kocsik ablakán át látok, nekem úgy tűnik, már rendesen benne vagyunk.

Már-már rosszul vagyok a kimerültségtől, de szerencsére az adrenalin átveszi az irányítást. Futni akarok,

rohanni, nem ilyen csigatempóban vánszorogni, miközben egyre csak telnek a percek. A feszültségemet csak növelik az újabb és újabb karácsonyi dalok a rádióban, újak és régi klasszikusok is. Még Bing Crosby és a *Fairytale of New York* sem képes megnyugtadni megtépázott idegeimet a beállt kocsisor közepén.

– Oda fogsz érne. Megoldom – motyogja Scott, de rajtam egyre inkább elhatalmasodik a kétségbeesés, és úgy érzem, percről percre csökken az esélyem, hogy elérjem a Derrybe tartó járatot. Ha lekésem, remélhetőleg mehetek a következő, Belfastba induló repülővel, de kizárt dolog, hogy idős nénikém, Nora olyan messzire el tudna jönni értem.

Nem késhetem le. Nem, és kész!

– Szerintem innen már tényleg lefutom a távot. Egy lendülettel meglesz – vetem fel újra, és a kezem már a kilincsen van. – Gyorsabb lenne, mint itt ülni a dugóban, nem?

– Összetöröd magad ebben az időben.

Valljuk be őszintén, ebben van valami.

– Értsd meg, öreg, nem késhetem le ezt a járatot! – próbálok a lelkére hatni. – Látnom kell apát. Lehet, hogy ez lesz az utolsó karácsonya. Innen már futok.

– Várj, megcsináljuk! – jelenti ki magabiztos hangon Scott, de úgy néz ki, mint aki mindjárt sírva fakad. Ő mindig mindent teljes erőbedobással csinál, ezért csak reménykedem benne, hogy most az egyszer elismeri a vereséget.

Ami engem illet, én a körmömet rágom. Gyerekkori szokásom ez, de már nagyon régen nem jött elő – ebből is látszik, hogy már tényleg pattanásig feszültek az idegeim.

Csendben ülünk. Már-már kinyitom az ajtót tehetetlen-ségemben. Le akarok lécelni.

– Oké, nem fog menni, nézd, mennyi az idő! – mondja Scott, és a fejét a kormányt fogó kezére támasztja. – Azt hiszem, innen tényleg gyalogolnod kell, vagy futnod. Én mindent megtettem. Ne haragudj, haver!

– Szuper voltál! Kösz, hogy eddig elhoztál! – felelem, és odadobok egy húszast a benzinre, ami bőven fedezi a rövid, bár lassú út költségeit.

– Érezd jól magad otthon, és öleld meg az öregedet a nevünkben is! Rendes gyerek vagy te, Ollie!

Felkapom a hátizsákomat a hátsó ülésről, visszaintek neki, majd reszkető szívvel kocogni kezdek a latyakban, és imádkozom, hogy időben odaérjek. Az hiányozna még, hogy elessek, és a végén a saját munkahelyem sürgősségi osztályán kössek ki szenteste.

Mintha minden és mindenki az utamat állná, míg átverekszem magam a Heathrow kapuján. Minden egyes akadálnak nekimegyek, az embereknek, a kézikocsiknak és egy szemetesnek is. Az utóbbit meg sem láttam a nagy sietségben.

– Bocsánat! Sajnálom! Bocsánat!

Mindössze negyven percem maradt, hogy átjussak a repülőtér biztonsági rendszerén. Nem egészen így képzeltem el a három év után végre újra otthon töltött karácsony kezdetét.

Mióta álmodozom már erről az útról! Szülőfalumban, a donegali Teelinben Busterrel és Simonnal legurítunk egy korsóval a The Rusty Mackerelben, a fagyos reggeleken egy kávéval a kezemben elnézem majd a móló mellett ringatózó hajókat, végigsétálok a Slieve League fenséges szikláin, magamba szívom a lélegzetelállító kilátást, miközben a szél a hajamba kap, és hosszú sétákra viszem Murphyt, öreg ír szetterünket a patkó alakú Silver Strand Beachen, Malin Beg mellett.

De legfőképpen arról álmodozom, hogy értékes időt töltök apával.

A lépteim lelassulnak, ahogy eszembe jut az apám. A nagyszerű Jack Brennan, az egykori kelta futballkapus, aki nagy lapátkezeivel megműveli a földet, és megjavít mindent a faluban a biciklittől az autók motorján át a régi,

rozoga székekig. A nagy Jack Brennan mindenbe életet lehel, ami csak javításra szorult.

Otthon csak úgy emlegetik: a Szerelő. De van valami, amit senki sem képes megszerelni: a hanyatló egészségét.

Érzem, hogy gombóc nő a torkomban. A szemem is ég. Nem, nem szabad túl sokat gondolnom erre. Még nem.

Újra futásnak eredek.

A fejemben kavargó sötétséget igyekszem elűzni vidámbb gondolatokkal. Vágyom egy jó korsó Guinnessre és egy tányér finom ír gulyásra a kandallóban égő tűzeg melege mellett.

Igazi Guinnessst fogok inni egy igazi ír kocsmában, nem olyan hitvány lötytyöt, amivel Londonban már túlságosan régóta igyekszem megbékélni.

Mostanában gyakran álmodozom arról, ahogy otthon, az Oyster Cottage-ban Nora nénikém a híres karácsonyi pulykás-sonkás lakomáját kínálja, ami köszönőviszonyban sincs az utóbbi három év karácsonyainak kórházi vacsoráival. Nora néni pulykájának a tölteléke is mesés, a szafról nem is beszélve.

Már szinte a számban érzem az ízét.

Megyek haza Írországba karácsonyra. Megyek, hogy eltöltsem minden valószínűség szerint az utolsó karácsonyomat apával.

Soha nem hittem volna, hogy ilyen izgatottan, egyben ilyen rettegéssel várom majd a találkozást valakivel.